Ngan xua huong boi - 02

Ngàn Xưa Hương Bội

Ngan xua huong boi - 02

Vietnamese, with Unicode Times font

Ngàn xưa hương bối

Tỳ kheo Giới Đức

(Minh Đức Triều Tâm Ảnh)

[02]

VÌ ĐỘNG LÒNG TRẦN

-ooOoo-

X ứ Ăng-ca lúc này có nạn trộm cướp nổi lên. Chúng bắt trâu, bò, heo, gà, vịt, chó,... lên núi ăn thịt, lấy máu tế thần rồi nhảy múa ca hát xung quanh đám lửa rừng.

Hết gia súc, chúng lại cướp của, giết người, làm cho xứ Ăng- ca náo loạn cả lên. Triều đình họp lại bàn phương kế đối phó.

- Bọn chúng là nhóm cuồng tín Bái Hỏa Giáo, một loại tà đạo từ xứ Ba Tư truyền sang - một người tâu - Chúng có học chú thuật, xuất hiện như quỷ, biến đi như ma! Nhiều hiệp sĩ võ nghệ trùm đời mà chẳng làm gì chúng được!

- Không thể nhìn ra chân tướng chúng - người khác lại tâu - Chúng lẫn lộn khắp nơi. Biết đâu tại nơi này cũng có thuộc hạ tay chân của chúng?

Đức Vua xứ Ăng-ca run lẩy bẩy, ngồi không yên trên ngai rồng. Quần thần lấm lét đưa mắt nhìn nhau.

- Cả bá quan đại thần như thế này mà thảy đều bất lực rồi sao? Đức Vua trấn tĩnh nói - Ai có biện pháp đối phó hữu hiệu, trẫm sẽ chia cho nửa giang san!

Chợt một đạo sĩ xuất hiện đột ngột trước cung đường, cất giọng nói như chuông ngân:

- Có! Tâu Đại Vương! Tại hồ Gay Cấn, núi Kinh Hoàng, cách quốc độ Thiết Xoa mười lăm do tuần về hướng tây, có nhà tiên tri vô danh sống ở đấy. Dùng lễ trọng hậu thỉnh ngài về là chắc chắn cứu nguy cho nạn nước.

Đạo sĩ nói xong lùi ra cửa rồi biến mất.

Đức Vua xứ Ăng- ca sau giây khắc kinh dị, bèn vui mừng cấp 500 ngựa xe chở đầy đồ lễ, 500 tùy tùng và quân hộ vệ, sai quan Thượng thư đi suốt ngày đêm.

Đến nơi, quan Thượng thư thấy giữa hồ trong xanh như mắt mèo, có một đạo sĩ gầy khô như que củi đang ngồi nhập định trên một lá sen! Một tiểu đồng đang nấu nước pha trà trên một lá sen khác.

Chẳng dám kinh động đạo sĩ, quan Thượng thư lân la trình bày câu chuyện với chú tiểu đồng.

Lặng lẽ nghe xong, chú tiểu đồng tròn mắt:

- 500 xe lễ? Để làm gì? Chúng tôi có sống với những thứ đó đâu? Ngài không thấy là nhà cửa, mùng mền, chiếu gối của chúng tôi đều đầy đủ ở trên một lá sen hay sao? Rồi, với củ sen, nước hồ và trái cây rừng, chúng tôi đã sống một cuộc đời hoan lạc.

- Cả một nửa giang san cho sau này - quan Thượng thư năn nỉ - thì tha hồ sống một đời nhung lụa, đế vương.

Chú tiểu đồng cười ha hả, má lúm đồng tiền:

- Thôi đi, là cái nửa giang san của ngài! Cái nửa giang san gồm người không ra người, ngợm không ra ngợm! Cái nửa giang san mà... nào là con cò dối trá, con beo lang độc, con ong đường mật, con heo tạp ăn, con mèo chưng diện, con sếu kiêu căng,...Ôi! Đấy là một nửa giang san của ngài, quý hóa gì đâu!

Vị đạo sĩ già chợt mở mắt ra:

- Đừng con! Người ta đã có lòng thành. Thầy đã tiên tri mọi việc. Phải cứu Đức Vua nhân hậu và bá tánh hiền lương ấy. Quốc độ xứ Ăngca kia sẽ được thái bình một thời gian.

Quan Thượng thư mát lòng mát dạ, cùng đám tùy tùng quỳ xuống trên bờ hồ phục lạy đấng Thần-nhân.

Vị đạo sĩ khẽ nói:

- Hồn Nhiên con - tên chú tiểu đồng - lên đem con hạc núi Kinh Hoàng xuống đây. Để thầy pha trà cho!

Khi vị đạo sĩ châm trà uống thì chú tiểu đồng đã nhảy lên rừng, lát sau mang xuống một lồng chim được kết bằng những sợi tơ mỏng. Trong lồng có một con hạc đã già, trần trụi lông.

Đạo sĩ nhìn hạc nói:

- Này con, lòng con đã xúc động trần tục từ bao giờ?

Chợt nhiên hạc nói tiếng người:

- Xin Chân nhân tha tội!

Nói xong hạc cúi đầu xuống.

Đạo sĩ giọng trầm ấm, hiền hòa:

- Một ngàn năm tu hành, thế là nước chảy về sông rồi, con ơi! Con đã xổ lồng, đã xuống kinh đô giả trang làm đạo sĩ để mưu cầu công danh, có phải thế không?

Hạc cũng chỉ nói một câu:

- Xin Chân nhân tha tội.

Đạo sĩ thở dài:

- Con có tội đâu, chỉ do nghiệp con còn nặng, phải năm trăm kiếp nữa con mới trở lại thân người. Thầy thương con, nhưng thầy cũng không cưỡng được các định luật. Thôi, con hãy đi đi. Con hãy về kinh đô xứ Ăng- ca mà hưởng phú quý vài mươi năm.

Hạc bước ra khỏi lồng, hóa hiện thành một vị đạo sĩ quắc thước, đầu hói, phủ phục bên chân đạo sĩ già:

- Con sẽ trở lại!

Tin một cao đệ của nhà tiên tri vô danh hồ Gay Cấn, núi Kinh Hoàng về thành đô ra tay diệt cướp rì rào như gió qua cửa tai mọi người.

Ngày hôm sau, tất thảy bọn cướp đều đã nghe tin.

Ngày hôm sau nữa, bọn cướp lục tục kéo nhau trốn lên rừng.

Triều đình cho người đi dò la khắp chốn, quả là nơi nơi dân chúng đang mở hội ăn mừng. Nhà vua chuẩn hứa chia cho đạo sĩ nửa giang san để thỏa mộng trần. Đạo sĩ cưới vợ, sinh con, sống trong tòa lâu đài bằng vàng bạc, dưới sự sủng ái của Đức Vua, lòng tri ân của bá tánh.

Vài chục năm sau, đạo sĩ chợt nhớ thầy, bèn giao công việc cho con trai, hóa thân thành hạc, vỗ cánh bay về núi Kinh Hoàng. Bọn cướp hay tin kéo nhau về kinh đô cướp phá dữ dội.

Vua triệu con trai đạo sĩ đến phán:

- Khanh hãy mau trổ tài giúp trẫm, bọn cướp lại hoành hành khắp mọi nơi.

Con trai đạo sĩ mỉm cười:

- Xin bệ hạ an tâm. Ngay ít hôm thôi, bọn cướp sẽ không còn một mống.

Quả thật không phải "hữu danh vô thực", con ông không những giống lông, giống cánh, mà còn "hậu sinh khả úy" nữa! Con trai đạo sĩ xuống Thủy Băng mượn chiếc Cung tuyết, lên núi Hỏa Diệm mượn con Ngựa lửa, đeo vào "con mắt thứ ba", hét lên một tiếng lao đi vùn vụt giữa không gian quốc độ, hào quang sáng chói, chỉ trong vài đêm giết hết ba vạn tên cướp và phá tan sào huyệt của Bái Hỏa Giáo.

Đức Vua vuốt râu cười đẹp dạ. Mọi người nhảy nhót vui mừng mở hội liên hoan.

Đạo sĩ trở về nghe được mọi chuyện, dẫm chân than:

- Thôi hỏng, thằng con ngu si đã gieo họa xuống rồi!

Con trai đạo sĩ bị mắng như tát nước vào mặt mà không hiểu lý do.

Đạo sĩ phải nói:

- Còn chúng là ta còn! Mất chúng là ta mất! Này đứa con ngu si kia! Nếu quốc độ này hết giặc cướp thì nhà vua sủng ái ta làm gì nữa?

Rồi đạo sĩ khóc nức nở:

- Tu hành ngàn năm mà chỉ hưởng được bấy nhiêu công danh phú quý! Ôi hạnh phúc đời người sao quá mỏng manh! Ôi, duyên nghiệt! Lạy Chân nhân tiên tri cao cả!

Thời gian sau, Đức Vua xứ Ăng- ca cảm thấy không cần dùng đạo sĩ nữa vì quốc độ đã hoàn toàn an ổn thanh bình. Khi ra lệnh truất phế đạo sĩ thì đạo sĩ đã không còn ở đó nữa. Ông ta đã vặn cổ con trai quăng ra bể đông rồi vỗ cánh bay về hồ Gay Cấn tìm thầy.

Nhưng đạo sĩ già đã tựa như mây ngàn gió núi. Và từ đó, hạc cũng lang thang sống kiếp gió núi mây ngàn!

-ooOoo-

Đầu trang | 01 | 02 | 03 | 04
| 05 | 06 | 07
| 08 | 09 | 10
| 11 | 12 | 13
| 14 | Mục lục
Chân thành cám ơn Tỳ kheo Thiện Minh đã gửi tặng bản vi tính (Bình Anson, 04-2002)

[Trở về trang Thư Mục]

updated: 12-04-2002

Nguồn: Giảng Sư (giangsu.io.vn) — văn bản trích từ kho sách cổ và kinh điển.